

Delia VOICU

Arc peste timp

Regizorul-actor Alfredo Arias trasează un arc peste timp, readucând **Cameristele** lui Genet pe scena Teatrului Athénée, unde piesa a fost reprezentată pentru prima oară, în 1947, sub direcția lui Louis Jouvet.

Actuala montare este un omagiu adus scriitorului, ce pare a se întrupa într-unul dintre personaje: **Doamna**. Ea se transformă dintr-o cochetă excentrică, afectată într-o făptură mutilată, monstruoasă, cu sex incert. Renunță, rând pe rând, la gesturi calculate, accesorii, haine și proteze. Șocantele ipostaze își au corespondentul în universul literar și cel personal al autorului. Debarasată de toată recuzita umană, strania **Doamnă** este imaginea tulburătoare a suplicului. Costumată în clown, părăsește scena, devastată o dată cu „deconstruirea” ei. Ciudate, încifrate, marcate de suferință sunt și destinele celor două cameriste – **Claire**, care alege moartea, ducând până la capăt secvența mării treceri, îndelung repetată, și **Solange**, care încremenește, cu palmele împreunate, anunțându-și încătușarea. Peste chipuri și fapte se așterne un văl cenușiu. Cortina neagră, grea, care străjuiește platforma de joc, amplificând teatralitatea spațiului, este luminată, într-un ultim cadru, dinspre fundal; ea devine o per-

dea vaporosă, parcă animată de adieri de vânt. Văzute din afară, ca de la un etaj al unei clădiri alăturate (locurile pe mai multe niveluri ale Odeonului oferă aceste perspective), cumpletele întâmplări se pierd încet, într-un plan ce se îndepărtează, se sting anonim...

Deși estetica lui Genet e ilustrată cu poezia, tensiunea, măreția, frumusețea vizuală și cea a rostirii, gândul regizoral nu se conturează viguros, concludiv. Reprezentația se află, în ansamblu, la nivelul unei retorici înșelătoare. Cu toate premisele unui eveniment artistic, cu avantajul unei scenografii rafinate (semnată de Chloé Obolensky), al unor interpreți de ținută – Laure Duthilleul, Mariù Marini și virtuozul Alfredo Arias (ultimii doi având experiența de a-l fi cunoscut personal pe dramaturg), spectacolul mai mult complică decât explică ceva din atât de întunecata lume a lui Genet.

Teatrul Odeon – Cameristele de Jean Genet. Producție realizată la Athénée Théâtre Louis Jouvet, prezentată la București de Institutul Francez. Spectacol creat de Alfredo Arias. Scenografia: Chloé Obolensky. Cu: Alfredo Arias, Laure Duthilleul, Mariù Marini. Data reprezentației: 26 mai 2002.

Antoaneta IORDACHE

Un turneu bulgar

În principiu, sosirea în turneu pe scena Teatrului Nottara a trupei bulgare din localitatea Silistra e un lucru folositor vieții culturale bucureștene. Faptul că vecinii noștri au adus o reprezentație Eugen Ionescu și au jucat-o într-o zi semnificativă pentru istoria spațiului spiritual bulgar (de Sfinții Kiril și Metodiu – ziua scrierii slavone) apare ca un gest de maximă gentilețe. Spectacolul e însă o încercare cumva inocentă, mai mult sau mai puțin comică, dar finalmente prera împovărată de tertipuri și găselnițe „în relație cu sala” ca să își poată perimeta limbajul, în raport cu pretențiosul univers teatral ionescian. Altminteri, cadrul scenografic pare al unei montări diferite de cea anunțată și dă în unele

momente efecte revuistice desfășurării. Cvartetul actoricesc evoluează cu trăire și laborios: poate nu pe un text din teatrul absurdului își atinge trupa de la Silistra performanțele. Cum bine se știe, în zona aceasta de poetică teatrală lucrurile nu sunt tocmai ce par a fi. Trupe inevitabil mai experimentate cunosc dificultăți în transpunerea scenică a pieselor din teatrul absurdului...

Teatrul Dramatic din Silistra, Bulgaria – Tabloul sau Păiața, de Eugen Ionescu. Regia și aranjamentul muzical: Ivan Samokovliev. Scenografia: Violeta Radkova. Cu: Ivan Samokovliev, Ivan Ancev, Neli Todorova, Violeta Todorova. Data reprezentației: 24 mai 2002.